

Březina Otokar

Větry od pólů

Březina Otokar
Větry od pólů

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=20833942

Содержание

* * *	4
Královna nadějí	6
Mučeníci	11
Kde jsem už slyšel?...	14
Конец ознакомительного фрагмента.	16

Otokar Březina

VĚTRY OD PÓLŮ

* * *

Vládoucí, jenž rozkazem světla,
vyslal jsi nesčetné dni a nesčetné noci,
zamyšlené tajemstvími,
jako služebníky své před sebou,
by přijaly duše tvé v tisíci světech
a vedly je k tobě!
Hlase, jenž zazníváš klenbami věků,
nebezpečnými bouřemi světla,
tmy vodopády,
ve všudypřítomném mlčení smrti, jež pokrývá zemi,
bezvětrí tvého žhavého pásma rovníkového,
a každému kroku
dává ozvěnu v nekonečnosti!

Ať omyji oči své, nemocné soumrakem,
na výši tvých hor, z jichž temen se valí
prameny šumící písněmi nesmrtelnými!
Do větrů touhy, jež staletí proudí,
z nesčetných duší, z krvavých nocí našeho pólu
k rovníku tvému,

strhni má křídla!

Ať vzrostou v šířce tvých magických temnot,
paprsků vějíř, široká od světa k světu,
jemná a silná, by směla se opřít
do tvých nejčistších světél,
a údery stoupání svého
odrazit vlny mé písně,
a passáty výší
hnáti je k zemi!
V extasi lásky chci zpívatí bratrským duším,
že není bolestí větších,
nežli jsou ztracená vítězství jejich,
že není radostí větších,
nežli je opojení
zraku věčností sesíleného!

Královna nadějí

Obrazy odpovídala jsem bolesti světla a obdivem věčnému Mistru.

Dech času jsem zatajila v sobě, když hudbou mi mluvila krása.

Tisíci hlasů se tázaly formy a bratrské duše živých a mrtvých a všem jsem odpovídala.

Slunci, jež spočinutí zraků mých v dálce rozváo vichřicí žhavého plání,

nocím, když roztesknily se písněmi předvěkých nocí a zajatých duší,

i snům, když uraženy jáсотem polibků od loží milenců prchly, a čekajíce až lítost jim otevře dvěře, bloudily v zahradách vůní.

Unavila jsem se množstvím pohledů, které jsem vyslala k slavnostem hvězd

a které pro nesmírnou dálku se už nevrátí ke mně na této zemi.

Odpovídala jsem výkřikům, jež nad hlavami spících národů letí,

modlitby Velkých,

oblaky věčného slunce, jež od věků do věků houstnou a táhnou nad

osením duší

a nesou vláhu budoucím neznámým květům a západům
purpurné záře.

Větry dávaly dech svůj mému odpovídání a vlály mým šatem
jak křídly

a pološera kroužila nebeskými vůněmi nad mými nápoji z
pozemských zdrojů.

Když jsem se sklonila k věcím, svůj vlastní obraz jsem v
nesčetných

reflexech zřela,

podobna svíci, jež uprostřed do úhlů složených zrcadel zažihá
lustry

tisíce ramen

a v klamných hlubinách magických perspektiv tisíckrát
nejednou hasne.

Paprsky, které jsem sama vysílala, odrážely se do mne s
palčivou trýzní

a omdlívala jsem vdechnutím dechu, který jsem sama
vydechovala.

Poznala jsem nevěrnou upřímnost barev, záhadné šepoty
stínů,

i šílený smích měsíčního světla při náhlém procitnutí v
úzkostech.

Mé ruce chytaly střely neviditelné, jež letěly do srdce tvého
a tušení smrti jsem sytila nejsladšími plody tvých zahrad.

Třpytem motýlího letu se nesla má slova, bez bázně sedala
na plameny,

a když, etherná, odpočívala na květech, ani jimi nezahoupala.

Odpovídala jsem bolestem zápasícího světla v záhadném pohledu zvířat
i v namáhavém rozpuku poupat na krystalných keřích,
rostoucích z
kořenů hmoty,
i bolestem, které mi přicházely naproti cestami růží
a v žízni mne čekaly u pramenů vod a v poledním žáru pod
stíny stromů.
Naučila jsem se řečím všech nadějí a každé jsem v její řeči
odpovídala:
těm, které mluvily šílenstvím věšteg zmámeny parami země
– svou písni
a modlitbami svými těm, které nemluví pozemskou řečí.
Má snění zmírala v závratích života, jenž oddechem staletí
rytmicky
stoupá a klesá,
a v krvavých soumracích dohořívajících a tvořících se slunci,
ve vůních zemí, jež před věky schladly a těch, které žhavé
čekají květů,
bouřemi etherných moří jsem jákala výkřiky osvobození.
Však, procitlá, odpovídala jsem pokorně ubohým radostem
země,
když ke mně se bázlivě tulily, oči odvracejíce,
abych neviděla slzí, jež kanou jim z oslnění mého příliš
jasného světla.
A když unavená tolikerými odpověďmi jsem smutná sklonila
hlavu,
těšila jsem tě v podobenstvích.

Stíny jsem házela na tvůj mystický plamen, aby krví ti v
soumracích
jasněji zářil,
v bouření vichrů jsi uslyšel údery světla a let země, jak
prostorem víří.
Ukázala jsem ti, že za nocí propadají se dna pozemských
moří
a z hlubin že třpytí se obrazy světů, drobné jen slabým tvým
zrakům.
Hudbu říjnových paprsků podložila jsem textem májových
písní,
a v korunách opadávajících stromů jákali ptáci, kteří se vrátí.
A když sesmutněla tvá láska, přinášela jsem ti pozdravení
zápasících,
a vichřicí času, jenž zdvihá oblaky prachu na cestách
budoucích duší,
zanášela jsem k tobě chorály svatých, kteří budou rozkazovati
odpovídáním;
(neb vůle svatých je květem, jenž roste za magického žehnání
hvězd,
a mystický, otvírá poklady ukryté staletí v hlubinách skal).
Tak mluvila ke mně má duše a tvář jí letěla vzpomínka na
posvátnou chvíli,
až šat země spadne jí s etherných údů a zazvoní paprsky
přelomenými
a až před otcovským pohledem Nejvyššího, zardělá vonnou
krví své
nesmrtelnosti,
bude pro věky odpovídati.

V záření pohledu jejího viděl jsem do hlubin tisíciletím
a v hlasu jejím bylo zpívání světél, jež odpočívají v prostoru,
neviditelná,
vyslaná z posledních sluncí a koupaná ledovou lázní, když
omdlela
dálkou.
Nejhlubší myšlenky věcí ji radostně pozdravovaly
i nazval jsem ji v opojení té chvíle královnou nadějí.

Mučeníci

Země dýchala do nocí šťastných, dech vinic nesla jim do snů,
staleté orloje v městech odbily půlnoc, dřímaly lesy a vody;
jen duše vyděděných bděly, melancholické,
u svých krvavých ohňů.

Mučeníci těla, jimž kvílení nejhlubších pramenů šumí z
tepotu krve
a ve chvílích mlčení kroky stínů. Z hořících keřů,
jež vyšlehly do tmy bytosti jejich, vanou k nim slova
Rozhněvaného,
a větry, jež v žízni toužili píti, sytí jen plamenů žízeň.

Mučeníci lásky: Den se jim prodloužil nocí, však ztratil své
světlo.

Zbloudili do magických zahrad, jež rostly před zraky šílenství
jejich
a přerostly zahrady země, stále výše se pjaly, pralesy květů,
a plnily prostor, vysávaly zardění jiter a západních září,

od obzoru k obzoru rostly vějířem stínů, do kalichů chytaly
hvězdy,
vesmír halily do tmy a tisíce žhavých a otravných vůní
z hlubin svých vichřicí vály a rostly, v tajemné noci,
k hranicím neznámých světů – a uprostřed bloudili, teskní,

ztracení v nádheře soumraků; hlas jejich umíral tichem
a nikdo jim neodpovídal; daleko od nich leželo království
ženy,
nepřístupné staletími; jen těžké větry z něj vály
a v noc jejich léta se blížilo září, před jitem světlo zodiakální.

Mučeníci ticha: Mystického ptáka slyšeli pěti, věky prožili ve
vteřinách,
a když se procitlí vrátili do měst, nikdo už neznal jich jména;
slova jejich byla bratřím jen pohybem rtů a veselím němých,
když požili vína, i odpovídali jim soucitně znameními.

Otrocí prodaní staletí před narozením: Otců pouta
vrostla do jejich těla a v jejich krvi se rozpustila;
i zmírali prací svých nadějí, jimiž do vysílení vzdělávali zemi,
příliš jemnou by snesla jich kroky, rozkvetlou k tanci
nenarozených.

Mučeníci hříchu: Záhadní, kteří sami sebe hledali marně
a na směr cesty své k sobě ptali se vlastního stínu ironického.
Tváří svých poznati chtěli skloněni k zrcadlu krve
a v slzách ženy zřít úsměv svých retů, stisknutých agoniemi
duše.

Žhavé mlčení jim v myšlenkách práhlo. Mlčení hrobů a času,
jak hněvivé echo radosti jejich. Mlčení přísah a tíže
na rtech umírajících. A když Láska vyšla o slavnostech světla,
by líbala duše, stín viny padl jim na tvář a změnil je v

neviditelné.

Mučeníci nedůvěry: V nejjasnějším snu cítili blízkost
nejhlubší tmy

i báli se snít a za nocí slunce a duší hynuli bděním;
hlas krve slyšeli v zpovědi nejčistší lásky a neuvěřili pravdě,
že zněla jim podobna rozhovoru bolestí s nadějemi.

Mučeníci nejvyšší touhy: Sny jejich bloudily od hvězdy k
hvězdě

a zemřely dřív, než dosáhly posledních světů. Na váhách větru
vážili pozemské květy a i ty nejethernější smutně dopadly k
zemi,

a jako procitnutí zabloudilého bylo teskno jejich očekávání:

jitra jejich čekala denního světla, světlo čekalo na večery,
večery čekaly nocí, noci na přiznání ticha,
ticho na rozhovor hvězd a hvězdy na příchod druhého času:
však odpověď druhého času jak unesou pozemské větry pro
tíži?

Kde jsem už slyšel?...

Okna noci jsi otevřel, Otvírající! Tajemný průvan z nich zavál a křídla mé nejsilnější myšlenky strhl mi z dohledu zraků. V závratí, jak by staleté víření země v soumracích světů se uvědomilo v mé duši, přítomnost druhého žití jsem cítil.—

Od země k zemi a od slunce k slunci těžkými údery padalo ticho

a jeho echem nové ticho vstalo z mých hlubin, jiné ticho než ticho země:

Dýcháním tisíců vřelo, staletími polibků, závratným mlčením srdcí,

jež přestala bít,

letem všech mrtvých a budoucích křídel, paprsků věčnými symfoniemi,

melancholickým zvoněním dešťů, jež padají, úrodné, v staletá zrání,

výkřiky snění, jež bojí se jiter, a mystickým hovorem vůní.

Bouřemi dávných moří se třáslo v orchestru budoucích blesků,

poslední kadence doznělých písní slívalo s počátkem písní nedozpívaných.

Němé otázky rtů, které se přestaly ptáti!

Pohledy zraků v extasích smrtelných žízňivě upřené v dálky!

Dusná ticha tajemných suggescí vášní, jež v bolestech zrají

pro

Rozkvěty příští

a národy vedou půlnocí věků, v krvavých odlescích severních září:

slova složená z vlnění zsinálých světel, jež v pozemských myšlenkách hasnou,

a vnitřní hlasy, jež v hlubinách duší, neslyšené, odpovídají jáсотu duší všech světů a úsměvům nového května!

Opojení všech budoucích snů, jež rozkvetou v hořících duhách

novými slunci na oblacích tvého dechu nesmrtelného!

Věčná víření němých blesků, jimiž přeletají rozkazy svaté tvé vůle

z tajemství světa skrytého zrakům do světa barev umírajících!

O Věčný! V té chvíli, když ruce mé bez vlády klesly, zesláblé láskou,

vlastní svůj život viděl jsem, změněný neznámým světlem: bledé jiskření barev, jež prýštělo z ledových květů mých oken,

roztálo smyté tvým ohnivým dechem a v nádheře zahrad tvých

zrakem jsem šílel.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.